

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 636/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obe bytom [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom JUDr. Júliusom Fígerom, Mickiewiczova 6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 228/2014 a jeho rozsudkom z 22. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2014 doručená a 30. marca 2015 doplnená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“, spolu ďalej aj „sťažovateľky“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 228/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 22. septembra 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľky v sťažnosti podrobne opisujú skutkový stav veci, keď od roku 1986 až do začiatku roka 2006 nepretržite bývali spolu s [REDAKOVANÉ] (druhom sťažovateľky v 1. rade a otcom sťažovateľky v 2. rade) v družstevnom byte [REDAKOVANÉ] (ďalej len „byt“). Predmetný byt bol pôvodne pridelený ako byt družstevný [REDAKOVANÉ] a podľa tvrdenia sťažovateľky v 1. rade aj jej po uzavretí jej zmluvy o jej stabilizačnom záväzku zotrvať v pracovnom pomere po určený čas, pričom od roku 1986 sťažovateľka v 1. rade žila s [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v spoločnej domácnosti aj ako jeho družka a sťažovateľka v 2. rade je ich spoločnou dcérou. Po smrti [REDAKOVANÉ] zostali bývať sťažovateľky v tomto byte predpokladajúc, že vzhľadom na rodinné vzťahy im patrí právo tento byt užívať. V rámci dedičského konania po poručiťovi zostatkovú hodnotu členského podielu v bytovom družstve zdedil jeho syn – [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“). Tento sa stal aj nájomcom predmetného bytu, ktorý mu bol neskôr prevedený do jeho vlastníctva. Žalovaný v 1. rade podal na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) 21. marca 1998 návrh na vypratanie bytu. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 10 C 87/1998 a bolo zastavené v dôsledku späťvzatia návrhu. V priebehu tohto konania sa sťažovateľky domáhali svojich práv k predmetnému bytu, a to jednak podaním žaloby o vydanie dedičstva (konanie vedené pod sp. zn. 15 C 218/00), žaloby o určenie, že sťažovateľka v 2. rade je členkou stavebného bytového družstva a výlučnou nájomníčkou predmetného bytu (konanie vedené pod sp. zn. 12 C 3/99), obnovy dedičského konania po poručiťovi (konanie vedené pod sp. zn. 15 C 219/00), v ktorých boli sťažovateľky neúspešné. V priebehu týchto konaní okresný súd uznesením sp. zn. 6 Nc 2/01 z 15. mája 2001 zakázal žalovanému v 1. rade akokoľvek nakladať s bytom až do právoplatného skončenia konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 15 C 218/00 a sp. zn. 15 C 19/00. Dňa 14. novembra 2005 žalovaní v 1. až 3. rade za asistencie notárky JUDr. Bayerovej

vstúpili do predmetného bytu v neprítomnosti sťažovateľiek bez ich súhlasu, vymenili zámok na vchodových dverách bytu a svojpomocne bez ich súhlasu nakladali s ich hnutelným majetkom nachádzajúcim sa v byte, ktorý poukladali do škatúl. Následne žalovaný v 1. rade písomnou výzvou adresovanou sťažovateľke v 1. rade požadoval vypratanie uskladnených vecí z bytu. Sťažovateľky tak neskôr urobili a veci uskladnili vo verejnom sklade.

Zo sťažnosti vyplýva, že krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 32 C 412/05 z 8. novembra 2013, ktorého predmetom bolo posúdenie nároku sťažovateľiek na náhradu škody spôsobenej odporcom v 1. až 3. rade, ktorá im vznikla okrem iného tak, že žalovaní neoprávnene manipulovali s majetkom sťažovateľiek, v ktorom boli sťažovateľky iba čiastočne úspešné.

Z obsahu sťažnosti nie je zrejmé, v čom konkrétnom sťažovateľky vidia porušenie svojich v petite označených práv. Sťažovateľky sa obmedzujú na tvrdenie, že všeobecné súdy „kládli dôraz len na tie dôkazy, ktoré svedčili“ v ich neprospech a dôkazy v ich prospech „nehodnotili spôsobom zodpovedajúcim spravodlivému procesu“. Preto sú toho názoru, že z uvedených skutočností a citovaných ustanovení právnych predpisov a judikatúry ústavného súdu vyplýva, že napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu boli nepochybne porušené ich označené práva.

Bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia účelu sťažovateľky uvádzajú citácie dohovoru, ústavy a judikatúry ústavného súdu, čo nijako neozrejmuje vo väzbe na konkrétny prípad.

V závere sťažnosti navrhujú, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľiek podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/228/2014, osobitne rozsudkom tohto krajského súdu... zo dňa 22.09.2014, ktorým Krajský súd v Bratislave potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 08. novembra 2013 č. k. 32C 412/2005-526, porušené bolo.

2. *Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co/228/2014 z 22.09.2014 zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.*

3. *Ústavný súd ukladá Krajskému súdu v Bratislave, aby sťažovateľkám zaplatil náhradu trov konania - právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby...“.*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľiek prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo,

ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľiek podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľky namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd už uviedol, že predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktoré sa zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (napr. II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných

veciach, sudy preskumavaju aj zakonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zakonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Pokiaľ ide o sťažovateľkami namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným postupom a rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľiek napadnutým rozsudkom sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, resp. dohovoru.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z výsledkov v konaní vykonaného dokazovania a z neho vychádzajúcich právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd oboznámil podstatu skutkových a právnych záverov okresného súdu a odvolacej argumentácie sťažovateľiek a odporcu.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že v posudzovanej veci sa sťažovateľky domáhali voči žalovaným (neskôr len žalovanému v 1. rade) náhrady škody, ktorá im mala vzniknúť *„neoprávneným konaním žalovaného 1/, ktorý nedovolené použil svojpomoc pri realizácii svojho vlastníckeho práva k bytu, keď dňa 14. 11. 2005“*.

Pokiaľ ide o samotný nárok na náhradu škody, na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu krajský súd uviedol, že *„predpokladom vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti (protiprávny úkon), t. j. konanie, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody a prezumpcia zavinenia. Porušením právnej povinnosti sa rozumie objektívne vzniknutý rozpor medzi tým, ako osoba skutočne konala (prípadne opomenula konať), a tým, ako konať mala, aby si splnila svoje povinnosti. Škoda je ujma v majetkovej sfére poškodeného objektívne vyjadriteľná peniazmi. Medzi protiprávnym úkonom a škodou musí byť vzťah príčiny a následku.“*

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalovaný v 1. rade konal protiprávne, keď realizoval útočnú svojpomoc pre účely zmocniť sa svojho práva voči sťažovateľkám, ktoré užívali byt v jeho vlastníctve, a nepovažoval za dôvodné ani odvolacie námietky sťažovateľiek, ktorými spochybňovali správnosť výroku odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, a uviedol, že *„Dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla a aký je rozsah (výška) zaťažuje poškodeného. Odvolací súd je v zhode so súdom 1. stupňa, že žalobkyne neunesli dôkazné bremeno, neprodukovali relevantné a objektívne dôkazy, ktorými by jednoznačne preukázali svoje tvrdenia, že v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného došlo k zmiznutiu hnutelných vecí (šperky, hodinky, alkohol, parfumy, finančná hotovosť, kvety a potraviny chladničke), ani nepreukázali, že sa v predmetnom byte označené veci v čase škodovej udalosti nachádzali. Nielenže nebola preukázaná existencia konkrétnych vecí, preukázaná nebola ani ich prípadná hodnota, keď neboli predložené žiadne nadobúdacie doklady, výpovede darcov ohľadom nadobúdacej ceny neboli hodnoverné a nebolo možné pristúpiť ani k objektívnemu odhadu ich ceny. Žalobkyne napokon ani v odvolacom konaní nepredložili dôkazy, ktorými by preukázali svoje tvrdenia. Na základe uvedeného súd nemohol pristúpiť ani k aplikácii ustanovenia § 136 O. s. p., keďže citované ustanovenie možno aplikovať len v prípade, ak bol preukázaný samotný nárok a sporným zostala len jeho výška, ktorú je možné zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo nemožno zistiť vôbec. Ak však nebolo dostatočne preukázané, že škoda na majetku žalobkyne vôbec vznikla, nie je možné pristúpiť k zisťovaniu jej výšky postupom podľa §136 O. s. p.“.*

Preukázaný nebol podľa názoru krajského súdu ani nárok sťažovateľiek na náhradu škody v sume 32 565 Sk ako náhrady za núdzové bývanie v čase od 14. novembra 2005 do 23. decembra 2005, keď sťažovateľka v 1. rade v tomto smere nepredložila súdu žiaden dôkaz preukazujúci, že takéto náklady v súvislosti s jej náhradným bývaním vynaložila.

Taktiež podľa názoru krajského súdu správne postupoval prvostupňový súd aj pri rozhodovaní o trovách konania. Podľa krajského súdu nie je pravdou, že by *„súd 1. stupňa nerozhodoval o práve na náhradu trov konania žalobkýň“.* Okresný súd *„napriek tomu,*

že žalovanému 1/ vznikol nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobkyniam, súd 1. stupňa po zvážení všetkých okolností prejednávanej veci mu náhradu trov konania nepriznal s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 O. s. p.. Odvolací súd v tomto smere považuje postup súdu 1. stupňa za správny, keď v zhode s týmto súdom za dôvod hodný osobitného zreteľa bolo potrebné považovať skutočnosť, že ku sporu medzi účastníkmi došlo práve v dôsledku protiprávneho konania žalovaného 1/ z, pričom vyhodnotenie dôkaznej núdze na strane žalobkýň by ich neprospech v časti trov konania nie je spravodlivé. Treba si uvedomiť, že je náročné preukazovať vlastníctvo poškodených vecí a ich hodnotu, keď od ich zadováženia uplynula značná (niekoľkoročná) doba. Napokon nebyť protiprávneho konania žalovaného 1/, žalobkyne by táto dôkazná povinnosť nezatažovala. Za správne treba považovať aj rozhodnutie súdu 1. stupňa o trovách konania v jeho zastavenej časti (vo vzťahu k žalovanému v 2. a 3. rade), keď súd postupoval podľa ustanovenia § 146 O. s. p.“.

Z uvedeného krajskému súdu vyplynulo, že „rozsudok súdu 1. stupňa je napadnutých častiach vecne správny a preto ho potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.“.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje preto postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne – v nevyhnutnom rozsahu – korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použítých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd v danej veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu nie je svojvoľný. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľiek s postupom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľkami namietaným porušením označených práv, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Navyše, ústavný súd dodáva, že z obsahu sťažnosti nie je zrejmé, v čom konkrétnom vidia sťažovateľky porušenie svojich v petite označených práv; obmedzujú sa na tvrdenie, že z dosiaľ uvedených skutočností a citovaných ustanovení právnych predpisov a judikatúry ústavného súdu vyplýva, že napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu boli nepochybné porušené ich označené práva.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, pričom je potrebné ich konkretizovať nielen právne označením článkov ústavy alebo inej medzinárodnej zmluvy, ale aj skutkovo.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu.

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľiek neobsahuje.

Subjektívny názor sťažovateľiek o porušení ich práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, a preto nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľky sú zastúpené advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone

advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ako aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozhodnutia neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľiek uplatnených v petite ich sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2015